

Acte graduació Grau Infermeria promoció 21- 25 26 Juny 2025

“Infermeres, més enllà del cuidar: visibles, innovadores i compromeses”

Benvolgudes i benvinguts, graduats i graduades de la promoció 2025 amics

Magnífic Senyor Rector,

Il·lustríssim Senyor Alcalde i President del Patronat de la FUB,

Vicerectora,

Senyor Director General,

Senyora Degana, Senyor Degà,

Professorat,

Famílies,

Comunitat Universitària

Gràcies a la Direcció d'aquesta Universitat i a totes les persones que representeu el Grau d'Infermeria per haver pensat en mi per aquest acte.

No vinc obligat, ningú m'hi ha forçat —ni m'han apuntat amb una pistola— i, fins i tot heu aconseguit que em posi americana! Cosa poc habitual en mi.

Però una companya i amiga em va dir: “En un acte així, has d'anar elegant.”

De fet, més que una graduació, sembla la cerimònia dels Òscars!

És un honor estar avui aquí amb vosaltres, ocupant la figura de padrí. I el primer que vull dir-vos és: **moltes felicitats!**

Avui és un dia molt important. Recolliu el fruit merescut del vostre treball i segurament també voldreu dedicar aquest èxit a l'ajuda de les vostres famílies, al suport de les vostres parelles, i a l'escalf dels vostres amics.

Aquest premi que avui és vostre, en pocs dies, el rebran també els vostres futurs pacients ,els vostres companys i també la societat amb una nova fornada d'infermeres que arriba al món per fer-lo millor.

Quan em van proposar apadrinar aquest acte, la primera cosa que vaig pensar va ser: **quina gent més valenta!**

Després del que va passar durant la pandèmia, heu tingut el coratge d'escollir i estudiar Infermeria. I això em va fer pensar: què us puc dir? Com us puc ajudar des de la meva experiència? Una experiència que, bona o dolenta, m'ha regalat una visió àmplia i profunda de la nostra professió, i que m'ha fet sentir un autèntic privilegiat.

Gràcies a aquest camí, a part de la meva família i amics desde fà anys estic envoltat de persones meravelloses que son la meva família de professió. tant es així que a casa que som quatre ... I d'aquí a un any, tres serem infermeres i estarem asseguts acompanyat a una nova infermera .

Quan penso en el meu recorregut vital sempre arribo a la mateixa conclusió: **la infermeria em va trobar a mi.**

De jove, mai no m'havia plantejat aquesta feina. Ni tan sols pensava a estudiar! Jo volia viatjar, fer d'aventurer... Però la vida és capritxosa i hem va portar aquesta aventura.

Tot va venir un dia la meva mare —que treballava com a netejadora a l'hospital— em va dir:

“Niño, al hospital busquen nois per aixecar pacients i afaitar homes.”

I així vaig entrar en contacte amb aquest món.

De cop, em vaig trobar davant persones vulnerables i professionals apassionats que volien cuidar i acompanyar ... I La meva vida va canviar en pocs mesos.

I jo, que no sabia què faria, vaig decidir ser infermer. I des d'aquell moment... **ja no he tornat a ser la mateixa persona que era i es possible qua alguns de vosaltres us passi el mateix..**

La infermera que sóc avui la definiria amb el títol d'una cançó d'Antonio Orozco:

“Estoy hecho de pedacitos de ti.”

I així sóc jo. Com a persona i com a infermer: fet de trossets. De companyes, de pacients, de moments viscuts, de llocs, de càrrecs, de pacients d'altres mons...

Tinc dins meu trossets de les Annes, els Joans, les Montses, les Susannes, les Carmens, les Albes, les Núries, la Iglesias, el Toni, la Eli, les Dolors, les Roses, les M. Joseps, les Eves, l'Eghian, el Manuel, l'Amina, la Fatuata...I, com veieu, la majoria són dones.

Per això en el camí que avui comenceu us recomano que **sigueu vosaltres mateixes**, però sempre obertes a incorporar allò bo dels altres: dels companys, de les vivències i, sobretot, **dels pacients**, sempre pensant que un dia, vosaltres podríeu estar a l'altra banda.

En quan a la meva formació personal ha estat feta a pedaços, a mida que caminava i l'adaptava pels diferents àmbits pels que he passat, Sobre tot **no tingueu pressa** per fer màsters o grans cursos , exploreu , veieu pacients i diferents serveis i Busqueu allò que us apassioni , quan ho trobeu, **ompliu la vostra motxilla** de coneixements útils.

Sedimenteu, sigueu elàstics , manteniu la constància perquè la formació requereix constància ja que el nostre sector canvia contínuament, i ara especialment amb les noves tecnologies ...el coneixement mai és suficient, ni en la tècnica ni en la dimensió humana.

Aviat o ja heu començat a treballar i en algú moment us poden portar a tenir dubtes ..doncs **NO** respireu fons i penseu **QUE No, No us heu equivocat**, heu escollit la millor professió del món, el temps i les situacions us donaran la raó.

Aquesta professió **NO** us farà rics en diners, però **SI en valors personals i humans**. Perquè la infermeria a part de **cuidar**, és **donar una part de vosaltres** a cada pacient, a cada família.

Ja ho diu aquell acudit: en un plat d'ous amb bacó, la gallina col·labora... però el porc s'hi implica.

Ho teniu clar no ...**Nosaltres som el porc**. Ens hi impliquem de debò.

Per pacients i famílies moltes vegades Som el pal de salvació en els pitjors moments de la vida d'algú , vegades també els millor i molt frequentment compartim amb ells a la frontera entre la vida i la mort i es en la mort i en el seu acompanyament **on la infermera hi té un paper clau**.

Som una professió amb una mirada holística: **cuidem la persona, però també l'entorn que l'envolta.**

Per això la nostra figura es clau i imprescindible als nous reptes que es plantejen en el sistema sanitari i social.

I per això us vull encoratjar :

Heu de ser presents més enllà de les cures.

En la docència, la recerca, la gestió, la política, els col·legis professionals, les ONG, l'activisme social.

Necessitem infermeres als llocs on es prenen les decisions tant per la professió com de la societat

Perquè SI ... les infermeres fem coses! I hem de ser on allà es construeix el nostre futur..

I ara entre nosaltres d'infermera a infermera... sabeu el que diuen de vosaltres ?? ... Diuen que esteu sempre amb el mòbil, amb el TikTok i l'Instagram, escoltant reggaeton i veient "La Isla de las Tentaciones"... Diuen que només penseu viatjar i fer anys sabàtics... que tot ho feu amb ChatGPT...

Diuen que no teniu els valors d'abans...Pero **No feu cas!**

Moltes infermeres —i jo mateix—no estem d'acord , **creiem fermament que liderareu els canvis.**

Fugireu del "sempre s'ha fet així" i fareu allò que nosaltres **no ens vam**

atrevir a fer perquè per **nosaltres ha tingut més pes els valors que la professionalitat** i crec que vosaltres trobareu el equilibri.

Modernitzareu les cures, lluitareu per condicions laborals dignes, amb millors horaris i millor se en els sous. **Ja fa anys que ens ho mereixem.** Vosaltres sou el motor del canvi.

Se us girarà feina, teniu al davant reptes com la integració de la tecnologia i la intel·ligència artificial en la millora de les cures aconseguint que siguin més humanitzades, més properes i en molts casos reinventant cures més enllà dels centres sanitaris.

També haureu d'afrontar i liderar els reptes derivats del canvi climàtic i la salut planetària ja que **no hi ha cap figura amb una formació i mirada tan integral com una infermera** per abordar aquest problema ... **Perquè vosaltres ja sou infermeres 2.0... però de carn i ossos.**

Després de tant parlar tant de futur i tecnologia, us demano que preueu atenció en el vostre exercici diari i **no oblideu els valors** que us han portat avui fins aquí.

Quan esteu davant dels pacients ...Escolteu-los ,. Mireu als seus ulls no eviteu les seves mans., feu abraçades, mostreu empatia. Perquè **això també cura i molt** i us donarà una recompensa immediata de la feina que feu i **Us portarà reforçar el sentit de la vostra professió** i, molts cops, **de la vostra vida** , de vegades us costarà distingir una cosa de l'altra.

I ara sí, us deixo amb un **petit missatge** en forma de metàfora:

Les infermeres i les abelles compartim moltes coses: som treballadores infatigables, intel·ligents, fem equip, som discretes... però si cal, també piquem. I si ambdues espècies desapareguéssim, el món deixaria d'existir tal com el coneixem.

I ara, sortiu al món a repartir cures i a fer el canvi que necessita la nostra professió, pel vostre bé i pel de totes les persones que cuidareu.

I Endavant amb el poder de les infermeres !!!

Gràcies, i molta sort.

Pep Mora . Manresa 26 juny 2025

DISCURS DE GRADUACIÓ A LA UNIVERSITAT DE MANRESA – UVIC - Universitat central de Catalunya

“Lliures i curioses!”

Benvolgudes graduades i benvolguts graduats,

Famílies, amics, professors i professores,

Equip rectoral i autoritats,

I, si em permeteu, benvolguts manresans i manresanes:

Tornar a Manresa sempre em remou. Perquè aquí vaig néixer i perquè aquí vaig viure moments molt intensos de la meua vida personal i pública.

En un món globalitzat les identitats es barregen, però un sempre és i es sent d'allà on va passar la infantesa.

I jo soc i sempre seré de Manresa.

És un honor ser avui amb vosaltres.

I el primer que vull fer és felicitar-vos. Enhorabona per la vostra graduació, enhorabona perquè sabem l'esforç i la dedicació que requereix. De tot cor, enhorabona.

Heu acabat la carrera, però tinc una mala notícia: no s'han acabat els exàmens.

Perquè la vida, en realitat, està plena d'exàmens. El que passa és que després no tens professorat que et corregeixi, sinó que ho fa la realitat, i a vegades de formes molt més dures que el bolígraf vermell.

Però avui esteu aquí per celebrar.

Per mirar enrere amb orgull i mirar endavant amb coratge.

Se que sou graduats en diferents àrees de les que ara en sabeu molt més que jo, per tant no us parlaré d'allò que ja coneixeu.

Jo he vingut per intentar dir-vos unes paraules que espero que us acompanyin en el futur.

No penso competir amb TikTok, agraireu que no balli i ja em disculpareu si m'allargo una mica més de 30 segons—, però en tot cas espero que les meves paraules us ressonin en algun moment clau de la vostra trajectòria.

I. LA UNIVERSITAT: UN LLOC PER ESDEVENIR LLIURES

Comencem pel principi: què és la universitat? És un lloc per obtenir un títol? Sí.

És un lloc per aprendre una professió? També.

És un lloc per fer amics i amigues, per descobrir passions, per enamorar-se, per protestar...? Per descomptat.

Però, per damunt de tot, la universitat és —o hauria de ser— un lloc per esdevenir lliures.

Lliures de pensament, lliures de prejudicis, lliure per dubtar, per atrevir-se, per crear, per estimar. Lliures, en definitiva, per decidir qui voleu ser.

Perquè la llibertat no és fer el que ens dona la gana, sinó saber per què fem el que fem, és saber qui volem ser.

I això requereix formació, dubte, reflexió. I d'això us vull parlar avui.

Aquest és el veritable tresor que us emporteu.

El coneixement que avui celebren no és un simple títol; és una eina per a la vostra autonomia.

Una autonomia que no és només econòmica, sinó també —i sobretot— de pensament.

Tenir criteri, tenir capacitat de discernir, de qüestionar. De no deixar-se arrossegar per les certeses o intencions dels altres. I no sempre és fàcil.

El gran filòsof francès Jean-Paul Sartre ho expressava de manera molt inquietant i provocadora. Deia: “estem condemnats a ser lliures”.

Sí, perquè sempre triem, fins i tot quan no volem triar, fins i tot quan no podem triar, estem decidint com afrontem cada situació.

Volia dir, en definitiva, que no estem predeterminats. No som el resultat d'un pla extern.

Som el que triem ser. I aquesta llibertat, tan meravellosa, també és vertiginosa.

Ser lliure és no tenir por de pensar diferent. És no ser còmplice del silenci quan toca parlar. És defensar les idees, però també escoltar les dels altres.

I en un món on sembla que tothom crida, els que escolten tenen més poder del que sembla.

II. EL DUBTE COM A CAMÍ

Sovint es diu que la universitat ens ensenya respostes.

Però jo crec que la seva gran força és ensenyar-nos a formular bones preguntes.

En una societat saturada d'informació —i de desinformació—, saber fer-se preguntes és revolucionari.

Com diu la premi nobel de literatura Olga Tokarczuk: “la Verdad escrita en V mayúscula se basa siempre en los riesgos de recortar aquello que sobresale de su perímetro. Ningún fleco, ninguno.”

Dubtar és revolucionari. I no és debilitat. Al contrari, és el que ens fa créixer.

El dubte és la força que ens obliga a contrastar, a verificar, a matisar.

Deia Voltaire: “el dubte no és un estat molt agradable, però la certesa és ridícula”.

Doncs bé, abraceu el dubte. Però no us quedeu allà. Utilitzeu-lo com a motor per avançar. Com els GPS quan perden senyal: primer es queden quiets... però després recalculen i et porten a lloc.

III. LA CURIOSITAT COM A FORÇA MOTORA

I davant el dubte, quin és el motor que ens farà moure'ns? la curiositat.

Perquè si el dubte és la pregunta, la curiositat és el desig de trobar-hi resposta.

Albert Einstein deia: “No tinc talents especials, només soc apassionadament curiós.” Imagineu-vos el que podria haver estat si hagués tingut talents especials!

Curiositat no és només saber molt d'un tema.

És tenir ganes de saber més.

És preguntar-se per què les coses són com són... i com podrien ser d'una altra manera.

III. LA ADAPTABILITAT.

Ara bé, per decidir i avançar, cal també una capacitat essencial en el món actual: l'adaptabilitat.

Vosaltres sou molt i molt joves. I tot i així, en termes tecnològics, l'any que vosaltres vàreu néixer ja és la prehistòria.

Aleshores, a principis del s.XXI, el mòbil només servia per trucar. Ara, si algú et truca... és gairebé una falta de respecte.

Aleshores encara no hi havia smartphones. Avui, en canvi, estem en el punt en que qualsevol podria preguntar-se si aquest discurs mateix que estic llegint l'ha escrit la IA.

Ah, la IA... a vegades fa vertigen, oi?

La intel·ligència sempre havia estat la característica que distingeix a la nostra espècie: no en va ens autoanomenem Homo SAPIENS! Que vol dir “savi/sàvia”.

I això de que ara li atribuïm la saviesa a una màquina, ens genera ansietat, com no.

Però en realitat, més que una màquina, la IA és una concentració enorme de poder matemàtic: els famosos algoritmes. Un poder enorme concentrat en molt poques mans:

- Google acumula el 90% de les cerques web del planeta.
- Els programes de Microsoft els utilitza el 70% dels humans.

Mai a la història tan pocs havien controlat tant de poder tecnològic.

Així que no és a la màquina a qui hem de témer, si no als humans! Al poder d'uns pocs sobre una majoria.

Perquè en realitat la IA no és conscient del que sap ni del perquè ho fa.

La IA reflecteix però no reflexiona.

Per això la IA mai podrà pensar per nosaltres. La responsabilitat social, ètica i democràtica del que passi queda sempre en les nostres mans.

I per això és tan important el pensament crític. Saber què busquem, què volem, i per a què.

Que en el fons, són les preguntes eternes de la humanitat: qui som, que volem, com fer-ho possible, com construïm una societat més justa, més humana, més solidària?

Perquè, deixeu-m'ho dir clar: no esteu cridats només a adaptar-vos.

Esteu cridats a transformar.

No només a trobar feina, sinó a crear sentit.

IV. LA COMUNITAT

I aquí vull introduir una reflexió important. Vivim en una societat que sovint glorifica l'èxit individual.

Que diu: "Si t'esforces molt, ho aconseguiràs".

Frase de la que se'n deriva una altra: Si no ho aconsegueixes, és culpa teva.

Mireu, l'esforç és imprescindible, que us quedi clar. A la majoria no ens queda una altra que treballar molt i de valent per aconseguir el que volem.

Però a la vegada és fonamental que no oblideu que res ho hem aconseguit tot sols.

Ningú, mai, aconsegueix res sol: ni Lamine Yamal, ni Elon Musk, ni Rosalia.

Perquè tots i totes som fruit d'un conjunt de circumstàncies, d'un entorn, d'una comunitat.

Que tenim deutes amb la família, per suposat, amb els amics... però que també som el resultat d'una comunitat que ha posat escoles i aquesta universitat.

I biblioteques, transport públic i carreteres, hospitals, recollida d'escombraries, vacances pagades, dret de baixa quan estàs malalt, beques per estudiar.

I una infinitat de drets i serveis que sovint no notem ni que existeixen, però sense els quals no estaríem avui aquí.

I tot això no són coses que apareguin per casualitat o del no res.

Ho fem possible entre tots i totes.

I hem de ser-ne conscients per, algun dia, intentar retornar a la família, als amics i amigues, però també a la comunitat, a la societat i al país que ho ha fet possible, tot allò que t'ha donat.

Yuval Noah Harari, al seu llibre Sapiens, ens recorda que la gran diferència entre l'Homo sapiens i el Neanderthal no era la força física, ni la mida del cervell, sinó la capacitat de cooperar en gran nombre.

Els Neanderthals podien col·laborar en petits grups. Els humans, en canvi, vam aprendre a organitzar-nos en tribus, pobles, ciutats, nacions... gràcies al llenguatge, als mites compartits, a la capacitat de creure junts en idees.

Així doncs, esforceu-vos, molt. Estimeu el vostre talent, sí, feu-lo créixer.

Però no oblideu mai que no esteu sols ni heu arribat aquí sols.

Que sense la comunitat hauria estat impossible. I que el vostre èxit és més gran quan el compartiu.

Som aquí, avui, celebrant una graduació, gràcies a això.

A aquesta capacitat humana única d'imaginar col·lectivament. D'educar-nos els uns als altres.

V. LA FORÇA D'ALLÒ INÚTIL

En un altre registre, però profundament vinculat, vull recordar les idees de Nuccio Ordine al seu llibre La utilitat de l'inútil.

Ordine defensa tot allò que no serveix per fer diners, però que és essencial per viure: la literatura, la música, l'art, el pensament.

El que ell anomena inútil no ho és perquè no serveixi, sinó perquè no es pot mesurar només en termes econòmics.

I, sí, potser algú us dirà: "I això, per què ho estudies? Això no té sortida.

Ordine ens diu que cal defensar la gratuïtat del coneixement. Que el saber no ha de servir només per produir.

Ha de servir per pensar, per qüestionar, per estimar.

I això és revolucionari. Perquè si només fem allò que “serveix”, acabarem vivint vides molt petites i aïllades.

I vosaltres esteu fets per a grans coses i per fer-les junts.

VIII. TANCAMENT

I ara sí, acabo.

Avui, vosaltres tanqueu una etapa i en comenceu una altra.

Cada generació afronta els seus reptes.

I a diferència del que opinen alguns, jo soc dels que creu que a vosaltres no us ha tocat una realitat fàcil: Precarietat laboral, dificultats per accedir a l'habitatge, emergència climàtica, auge de l'extrema dreta...

Ho hauríem d'haver fet millor. Ho hem de poder fer millor. Vosaltres ho fareu millor.

Així que tranquils, el món no us demana perfecció.

Us demana sentit. Compromís. Esperança. Està a les vostres mans la possibilitat de construir una nova forma de viure.

Així que camineu. Sense por. Amb dubtes, sí, però amb convicció.

Amb curiositat. Amb sentit crític.

Amb compromís i valors per construir un món més just, fratern, sostenible i equitatiu.

Amb alegria.

I si alguna vegada us perdeu... recordeu que sempre podeu tornar a Manresa.
Com faig jo.

Aquí, com a la universitat, us volem lliures, us volem feliços, us volem compromesos... però també us volem propers.

Moltíssimes felicitats! i moltes gràcies!